

Itàlia, d'escàndol en escàndol

Itàlia és un país on sovintaja l'escàndol. El normal és que en surtin involucrades destacades figures del món polític, financer, judicial, militar, etc. És a dir, els escàndols esquitxen sempre els de més amunt. I també és normal que no passi res, que s'espera que les aigües es calmin, s'adopten mitges mesures i es tiren pilotes fora i tothom, o gairebé tothom, continua al seu lloc. Els que vivim a l'estat espanyol tenim molt clar que això no és exclusiva, ni de bon tros, d'Itàlia.

Tot això ve a tomb en l'afer de la lògia maçònica italiana P-2, el seu cap Licio Gelli, les seves relacions amb la CIA nord-americana, el terrorisme italià dels anys setanta i ara les relacions amb els màxims dirigents de l'estat, el president Francesco Cossiga i el primer ministre, Giulio Andreotti. Si la primera pedra la va llançar el telediari de la RAI, la segona ha estat disparada pel setmanari, independent i prestigiós, *L'Espresso*, que lliga estretament Cossiga amb Gelli i, de passada, també Andreotti.

El ministre està en plena tasca de desactivar l'escàndol destapat pel telediari descartant que sigui veritat que la CIA va finançar el terrorisme italià dels anys setanta pagant mensualment deu milions de dòlars a Gelli. Així s'exculpa l'actual president nord-americà, George Bush, que aleshores era director de la CIA. Ha tirat terra sobre les suposades vinculacions de la P-2 i Gelli amb l'assassinat del primer ministre suec Olof Palme dient que la investigació "no permet dir res sobre aquesta informació" i com a gat vell que és de la vida política, Andreotti embolica la troca i desvia les qüestions cap a fora explicant que el coneixement dels arxius dels països de l'Est permetrà conèixer els suports que tenia el terrorisme italià. Es cura en salut afegint que l'autenticitat dels documents d'aquells arxius és qüestionable ja que po-

den haver sofert "desaparicions o manipulacions". El resultat és que la veritat esdevé impossible de trobar. I cal esperar que la gent s'oblidi de l'escàndol. Però el colp donat per *L'Espresso* a Cossiga és fort i dur perquè esmenta el testimoni d'un amic de Gelli, Francesco Pazienza, que afirma que Cossiga es dirigia habitualment a Gelli dient-li: "Caro Licino, fetentone mio", i el de Giovanni Fanelli, ex-vice-

director d'Afers reservats del Ministeri de l'Interior i membre de la P-2, que va declarar davant el jutge Domenico Sica que "Licio Gelli mantenia relacions amb Andreotti i Cossiga" i que ell havia acompanyat personalment Gelli a les reunions amb els dos personatges esmentats.

El resultat de les noves revelacions és que el cap d'estat italià està estretament relacionat amb la maçoneria i amb Gelli, un dels personatges més controvertits i foscos de la Itàlia dels anys setanta i vuitanta. El diari *Corriere della Sera* vincula aquest insospitat giravolt de l'escàndol amb la lluita política que s'està desenvolupant al país i al Parlament en l'actualitat. Tanmateix, en el país de l'*imbroglio* (l'embolic) tot sembla possible i la sospita no es dissol amb unes declaracions oficials indignades de la presidència.

Quan es comença a remenar l'olla surt molt de marro a la superfície i el primer objectiu del poder no és investigar què hi ha de cert en aquella brutícia sinó atacar de front qui remena l'olla, en aquest cas el responsable del telediari de la RAI que va destapar l'afer, i ara la revista *L'Espresso*. Es allò tan sabut de matar el missatger. Però en una societat democràtica això no sempre és possible perquè hi ha unes regles de joc que ni el mateix cap d'estat o de govern poden saltar-se a la torera.

L'escàndol ja està servit i ja ha arribat a implicar les màximes autoritats amb testimonis que donen els seus noms i cognoms a través de mitjans de comunicació de prestigi. La polseguera és massa gran per a fer veure que no existeix, que tot és una invenció. Estaria molt ben vist que sense establir un precedent i per una vegada les coses s'aclarissin i quedés clar si Itàlia té un president i uns primers ministres filomaçons.

Antoni Reig